

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Arctic Paper Grycksbo / Komisja**(Sprawa T-269/21)**

(2021/C 297/56)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Arctic Paper Grycksbo AB (Grycksbo, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci A. Bryngelsson i A. Johansson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i załącznika I do decyzji Komisji (UE) 2021/355 z dnia 25 lutego 2021 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie, w jakim odnoszą się one do instalacji o identyfikatorze SE000000000000468, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie

- Skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych dochodząc do wniosku, że instalacja Arctic Paper „wykorzystuje wyłącznie biomasę”. W okresie uznanym przez Komisję za istotny Arctic Paper dokonywała emisji z paliw kopalnych. Komisja zgodziła się również na uwzględnienie szeregu instalacji, których roczne emisje były na porównywalnym poziomie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania. Po pierwsze, instalacje znajdujące się w sytuacji podobnej do instalacji skarżącej miały podobne poziomy emisji, lecz nie zostały wykluczone. Po drugie, wykluczenie skarżącej prowadzi do zakłócenia konkurencji, między innymi dlatego, że mniej przyjazni środowisku konkurenci skarżącej uzyskują w stosunku do niej przewagę finansową. Nie istnieją obiektywne powody odmiennego traktowania.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza istotne wymogi proceduralne. Po pierwsze, Komisja naruszyła swój obowiązek dbałości, nie uwzględniając istotnych i wiarygodnych danych, które otrzymała od Naturvårdsverket (szwedzkiej agencji ochrony środowiska), a które, gdyby zostały uwzględnione, powinny były doprowadzić do innego rozstrzygnięcia w decyzji. Po drugie, Komisja nie uwzględniła prawa skarżącej do bycia wysłuchaną. Zaskarżona decyzja jest indywidualnym aktem niekorzystnym dla skarżącej. Gdyby Komisja wysłuchała skarżącej, po tym jak dowiedziała się, że ogólnie przedsiębiorstwa, a w szczególności skarżąca, zaokrągliły swoje dane dotyczące emisji, skarżąca mogłaby wyjaśnić, że przedstawione przez nią dane zawierają takie zaokrąglenia. Po trzecie, naruszony został obowiązek uzasadnienia. Z decyzji nie można wywnioskować powodów, dla których skarżąca została wykluczona, a decyzja jest całkowicie pozbawiona uzasadnienia dotyczącego między innymi równego traktowania.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań

- Skarżąca twierdzi, że przepisy UE dotyczące handlu uprawnieniami do emisji oraz poprzednie decyzje Komisji o zezwoleniu zachęciły ją do ograniczenia emisji ze źródeł kopalnych na rzecz spalania biomasy. Skarżąca nie mogła przewidzieć, że instalacja nie będzie już objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS) i w związku z tym utraci zezwolenie na wykorzystywanie paliw kopalnych i nie będzie mogła skorzystać z cennego pod względem finansowym bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji, ponieważ ograniczyła wykorzystywanie paliw kopalnych. Nie istnieje żaden nadrzędny interes publiczny, który uzasadniałby naruszenie tej zasady.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia dyrektywy 2003/87/WE

- Skarżąca twierdzi, że dyrektywa 2003/87/WE została naruszona poprzez błędną interpretację przez Komisję tzw. wyjątku dotyczącego biomasy (pkt 1 załącznika I). Po pierwsze, w ocenie Komisji, czy skarżąca wykorzystywała wyłącznie biomasę, Komisja posłużyła się danymi sprzed kilku lat zamiast nowszymi danymi lub danymi dotyczącymi przyszłości. Po drugie, dokonana przez Komisję wykładnia wyjątku dotyczącego biomasy jest oczywiście sprzeczna zarówno z innymi przepisami dyrektywy, w szczególności z art. 10a, jak i z celem dyrektywy oraz zasadami równego traktowania i proporcjonalności. Celem dyrektywy w ogólności, a w szczególności przepisów dotyczących przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji, jest stworzenie zachęty finansowej do zmniejszenia zużycia paliw kopalnych, w tym poprzez zwiększenie wykorzystania biomasy. Dokonana przez Komisję wykładnia wyjątku dotyczącego biomasy ma dokładnie odwrotny skutek.

6. Zarzut szósty dotyczący niemożności zastosowania na podstawie art. 277 TFUE wyjątku dotyczącego biomasy w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej

Na wypadek, gdyby Sąd nie stwierdził, że wyjątek dotyczący biomasy można interpretować w sposób przedstawiony w zarzucie piątym, skarżąca twierdzi, że pkt 1 załącznika I do dyrektywy 2003/87/WE (wyjątek dotyczący biomasy), zgodnie z art. 277 TFUE, nie powinien mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Wynika to z faktu, że przepis ten – gdyby przyjąć jego wykładnię dokonaną przez Komisję – jest sprzeczny z prawem pierwotnym, w tym z zasadami równego traktowania i proporcjonalności. Przepis ten stawia w gorszej sytuacji podmioty, które poczyniły największe postępy w przechodzeniu na emisje wolne od paliw kopalnych, niż pozostałe podmioty. Zachęca on zatem tych, którzy zrobili najwięcej, do ponownego rozpoczęcia korzystania z paliw kopalnych, a tych, którzy nadal korzystają z paliw kopalnych, zachęca do niezmnieszenia swoich emisji powyżej pewnego poziomu.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2021 r. – CNH Industrial / EUIPO (SOILXPLORER)

(Sprawa T-300/21)

(2021/C 297/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CNH Industrial NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat L. Axel Karnøe Søndergaard)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SOILXPLORER – zgłoszenie nr 18 217 454

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 marca 2021 r. w sprawie R 386/2021-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i zezwolenie na publikację znaku towarowego do celów sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich zgłoszonych towarów, lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO w celu wydania stosownego rozstrzygnięcia;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 poprzez przypisanie zgłoszonemu znakowi towarowemu nieprawidłowego znaczenia i nierozpatrzenie znaku w formie, w jakiej został on zgłoszony;